

SCÉNÁŘ SOUSEDI

„Jmenuji se Julie Špelinová, narodila jsem se na Šumavě, blízko Velhartic, v rodině statkáře.“ (1. nahrávka 0.21-0.32)

Julie se narodila 19.5.1945.

„Zrovna byla plná stodola amerických vojáků a naše mami rodila.“ (1. nahrávka 0.36-0.42)

Když vzpomínáte na dětství, co se Vám vybaví?

„Velká dřina. My jsme měli rybník blízko a nikdy jsme se nemohli vykoupat, protože náš tatí řekl: vy nemáte co na práci (, protože pořád jsme museli pracovat).“ (0.12-0.25)

„Naše maminka ráno vstávala ve čtyři a chodila spát ve dvanáct hodin, strašně musela pracovat. Úplně se udřeli, protože aby je nezavřeli a nevystěhovali, aby stačili odevzdat státu ten příděl z toho statku, protože byla ta kolonizace a když naši nechtěli vstoupit do toho JZD, tak na ně nakládali hodně, aby prostě znemožnili, aby do toho JZD šli.“ (0.44-1.09)

„Místo učení jsme museli napást krávy, husy, králíky.“ (33.05-33.12)

Kvůli jejich náročné situaci musela rodina paní Julie žít skromněji

„Bejvaly takový hadrový panenky a porcelánová hlava, když jsme ji rozbili, tak jsme k Vánocům dostali novou hlavu.“ (59.30-59.40)

„Co jste na těch poutích měla nejradši?“ „Že nám naše mami koupila tepláky a tričko.“ (1.11.17-1.11.23)

Režim i nějaké příbuzné paní Julie uvěznil.

„Mý dva strejdivé byli zavřený, jeden na 12 let, teta na 8 a další strejda na 10. Protože ten jeden strejda, ten co dělal na ministerstvu utekl a tudy o tom věděli tak všechny ty bráchy zavřeli.“ (7.42-8.01)

Pod výhrůzkou vystěhování i z rodného domu byli nakonec donuceni odevzdat majetek a pozemky státu

„Já si pamatuju, když tatímu odváděli koně, tak mu to bylo strašně líto.“ (1.11-1.18)

Pro paní Julii a i pro její rodiče to ale byla nějakým způsobem i úleva

„My jsme to jako děti vnímaly, že jsme nemusely tolik dělat.“ (4.21-4.24)

„Myslím si, že potom, že se měli líp, protože nemuseli tolik dělat a když už se toho vzdali, tak chodili do toho JZD, pracovali na jednotky, dostávali, a dělali osm hodin.“ (30.35-30:54)

Jaký byl Váš největší dětský sen?

„To ani nemůžu říct, já jsem prvně jela vlakem v 16ti letech a když jsem viděla průvodčího, jak jenom sedí a nemusí nic dělat, tak jsem si řekla: no to musí být krásný, já budu průvodčí.“ (19.23-19.42)

Paní Julie si poté našla svoji první a osudovou lásku.

„Jeli jste někde po svatbě někde na nějakou svatební cestu?“ „Jeli jsme na motorce na LIPNO.“ (11.19-11.23) **udělejte BUM LIPNO**

„V 68. roce jsem šla do práce ráno, do početky, protože tam byla výpočetní střediska v Plzenci a po celý cestě stáli vojáci a já jsem se hrozně bála. Byly tam tanky a auta a já jsem se bála jít do tý práce, když jsem tam přišla, tak tam všichni seděli v koutku a ani jsem nedutali.“ (22.17-22.43)

S manželem zakládají rodinu a staví si domek, ale po několik letech je zasáhne další rána, manžel paní Julie onemocní a proto se rozhodnou navštívit rodinu ve Švýcarsku, ve snaze najít lék.

„Manžel už měl rakovinu, už měl nádory na mozku a ještě jsme se teda vydali do Švýcarska, což bylo hrozný, to bylo nezodpovědný.“ (51.01-51.12)

„Protože jsem dělala na tom KNV a tak jsem tam požádala nějakýho toho šéfa, aby mi dovolil příslib-„ (49.09-49.20)

((je tam nedokončená věta, ale když se to dobře nandá na tu nahrávku hned za tím, která je i v tý nahrávce asi za jednou další větou, tak by to nemuselo znít špatně))

„Sestřenice jedna dělala v Krencklingenu v nemocnici, tak jsme tam byli s manželem, jestli by se tam nějaký lék nenašel na tu rakovinu.“ (49.28-49.41)

„Co jste cítila, když jste překračovali hranice?“ „Hroznej strach, protože jsem vezla franky a měla jsem je v klubičku, já ráda háčkuju a pletu, tak jsem měla pletení s sebou a měla jsem tam franky od strejdy, kdyby se nám něco stalo, tak aby jsme měli peníze, západní měnu a celníci všechno jsme museli vyndat, všechno z auta na hranicích, děti vystoupit a já jsem měla ty peníze, tak jsem se strašně třásla, aby to nenašli, jinak by nás poslali zpátky. Na to klubičko šáhli, ale neobjevili to.“ (51.42.52.30)

Ve Švýcarsku se bohužel dozvídají, že rakovina je v moc pokročilém stádiu a tři měsíce po návratu domů manžel umírá. Paní Julie je nyní na dostavení domku a vychování jejich tří dcer sama.

„Ráno jsem šla uklízet od pěti hodin, pak jsem dělala na konzervatoři a potom jsem šla ještě účtovat do Lidušku do Lopez, takže jsem přijela domů večer, večer jsem vařila a starala se o dvě zahrady.“ (14.09-14.23)

Po revoluci v roce 1989 se pozemky rodiny paní Julie navrátili do vlastnictví jejího bratrance.

Když jste prožila celé své dětství na Šumavě, co je aktuálně pro Vás taková srdcovka?

„Já hodně jezdím na kole, já mám elektrický kolo a hodně jezdíme po Šumavě, vždycky jedeme třeba týden do Prášil nebo ještě dolů do jižních Čech na Lipno, no a tam jezdíme po těch cyklostezkách při kanálu a to se mi strašně líbí.“ (47.54-48.14)

„Starší člověk by si měl koupit elektrický kolo, protože to jezdí samo.“ (48.24-48.28)

„Co by jste vzkázala mladším generacím?“ „Aby si vážili toho, co mají.“ (1.09.13-1.09.21)